

Sygn. akt: I C 200/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bożena Buraczewska
Protokolant:	sekretarka Paulina Zawistowska

po rozpoznaniu w dniu 03 lipca 2019 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. L.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1.

Zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą

w W. na rzecz powoda Z. L. kwotę 1.889,77 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych 77/100), z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10.07.2019 r. do dnia zapłaty.

2.

W pozostałym zakresie powództwo oddala.

3.

Zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą

w W. na rzecz powoda Z. L. kwotę 452,00 zł (czteryście pięćdziesiąt dwa złote 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 200/18

UZASADNIENIE

Powód Z. L. wystąpił przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28.03.2017 r. do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 389,77 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28.03.2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

Ze stanowiska powoda wynikało, iż w dniu 13.12.2016 r. w A. doszło do zdarzenia drogowego, wskutek którego doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu klatki piersiowej, urazu głowy, ogólnych potłuczeń ciała oraz urazu psychicznego. Bezpośrednio po zdarzeniu powód odczuwał bóle i zawroty głowy oraz dolegliwości bólowe wraz

z ograniczeniem ruchomości odcinka szyjnego kręgosłupa. Dolegliwości te utrzymują się obecnie wraz z bólami klatki piersiowej i okolic lewego biodra. W związku ze złym stanem fizycznym pogorszeniu uległa kondycja psychiczna powoda. W chwili zdarzenia powód miał 37 lat i jako osoba w pełnej aktywności fizycznej i psychicznej lubił aktywnie spędzać czas wolny. Regularnie biegał, jeździł na rowerze oraz pływał na basenie. Ponadto uczestniczył w zawodach biegowych na dystansie półmaratonu i maratonu, a także w zawodach triathlonowych, gdzie zajmował czołowe miejsca. Jednakże przedmiotowe zdarzenie uniemożliwiło powodowi przygotowanie oraz udział w zawodach zaplanowanych na styczeń 2017 r., co dodatkowo wzbudziło u powoda poczucie bezsilności i bezradności wobec zaistniałej sytuacji. Prowadzenie aktywnego trybu życia zostało wyłączone. Powód zmuszony był zrezygnować z rozwijania swoich pasji związanych z uprawianiem sportu. W dniu zdarzenia sprawca kolizji posiadał ważną polisę OC pojazdu zawartą z pozwanym. Pismem z dnia 22.12.2016 r. pełnomocnik powoda zgłosił szkodę pozwanemu, jednakże decyzją z dnia 27.03.2017 r. pozwany odmówił przyznania powodowi świadczeń odszkodowawczych.

Pozwany (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., w odpowiedzi na pozew, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, bowiem strona powodowa nie udowodniła okoliczności, które uzasadniałyby zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia, zatem powództwo nie zostało wykazane. Pozwany kwestionował, aby powód na skutek przedmiotowej kolizji doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, jak również zaprzeczył, ażeby zgłaszane przez powoda dolegliwości spowodowane zostały wspomnianym zdarzeniem. Zgłaszane dolegliwości nie spowodowały trwałych następstw oraz znacznych utrudnień w codziennym funkcjonowaniu powoda, jak również nie doprowadziły do konieczności zmiany wykonywanej pracy. Ponadto pozwany wskazywał, iż ewentualne odsetki od kwoty zadośćuczynienia winny zostać zasądzone od daty wyrokowania. Nadto zdaniem pozwanego, powód nie wykazał, że dochodzone koszty leczenia mają medyczne uzasadnienie ich poniesienia. Część z nich to koszty dotyczące leczenia w prywatnych placówkach medycznych, a skoro powód, jako osoba objęta ubezpieczeniem zdrowotnym, miał i ma w dalszym ciągu możliwość leczenia i rehabilitacji w publicznej służbie zdrowia, to jego decyzja o poszukiwaniu prywatnej placówki, nie miała uzasadnienia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 13.12.2016 r., w A., przy ul. (...), sprawca zdarzenia – E. Z. kierująca pojazdem marki A. o nr rej. (...) naruszyła przepisy ruchu drogowego, w ten sposób, iż wymusiła pierwszeństwo przejazdu, na skutek czego doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...), którego kierowcą był powód Z. L. (dowód: notatka informacyjna Komendy Powiatowej Policji – akta szkody k. 69).

Na skutek powyższego zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci powierzchownego urazu szyi, powierzchownych urazów obejmujących liczne okolice ciała, zespołu bólowego biodra po urazie. Powód nie przebywał na zwolnieniu lekarskim, korzystał natomiast z pomocy psychologicznej (dowód: dokumentacja medyczna k. 17-21, 77, 86).

Wobec faktu, iż sprawczyni przedmiotowego zdarzenia objęta była ochroną ubezpieczeniową OC zawartą z pozwanym, powód zgłosił szkodę pozwanemu, jednakże w toku postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia oraz odszkodowania, bowiem powód nie przedstawił stosownej dokumentacji medycznej potwierdzającej doznane urazy (dowód: akta szkody k. 69).

Świadek E. L. – ojciec powoda – zeznał, iż powód wyniku zdarzenia z dnia 13.12.2016 r. doznał stłuczenia kolana, biodra i karku. Nie wymagał pomocy osób trzecich przy wykonywaniu czynności życia codziennego. Powód korzystał z porad psychologa, zażywał leki przeciwbólowe i nasenne. Przed zdarzeniem powód był sportowcem, pływał, biegał, jeździł rowerem. Obecnie nie może uprawiać sportu, bo boli go biodro i kolano (dowód: zeznania świadka k. 94v akt).

Nie ma podstaw, w świetle pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego, aby nie dać wiary zeznaniom powyższego świadka. Wprawdzie świadek jest osobą bliską – ojcem powoda, to zdaniem Sądu są one w pełni obiektywne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym.

Na okoliczność wskazania czy zdarzenie z dnia 13 grudnia 2016r. mogło wywołać u powoda trwały lub okresowy rozstrój zdrowia psychicznego, a jeśli tak to jakiego rodzaju oraz czy miał on wpływ na funkcjonowanie powoda oraz czy przedmiotowe zdarzenie i

wywołane przez niego konsekwencje zdrowotne spowodowały u powoda trwałe lub okresowe uszczerbek na zdrowiu psychicznym, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej sądowej z zakresu psychologii W. B., a następnie z zakresu psychiatrii A. B..

Z opinii biegłej W. B. wynika, iż niewątpliwie przedmiotowe zdarzenie wywołało u powoda okresowy rozstrój zdrowia psychicznego. Skutki tego zdarzenia wpływały negatywnie na codzienne funkcjonowanie psychiczne i fizyczne powoda przez okres niemal dwóch lat. Powód miał poczucie straty, odczuwał obniżenie samopoczucia, ponieważ na okres prawie dwóch lat był zmuszony zrezygnować z uprawiania sportu, wcześniej będącego nieodłączną częścią jego życia. Przeżyty uszczerbek na zdrowiu psychicznym powoda miał charakter czasowy (dowód: opinia k. 144-148 akt).

Biegła sądowa A. B. w sporządzonej opinii wskazała, iż powód w wyniku przedmiotowego zdarzenia nie doznał poważnych obrażeń. Zdaniem biegłej, niewątpliwie uraz był dla powoda czynnikiem stresującym. Aktualnie nie stwierdziła u powoda zaburzeń psychicznych jako następstw przebitego wypadku. Stan psychiczny powoda jest dobry, wyrównany. Biegła nie stwierdziła u powoda długotrwałego ani trwałego uszczerbku na zdrowiu, jako skutku zdarzenia z dnia 13.12.2016 r. (dowód: opinia k. 192-197 akt).

W ocenie Sądu, przedmiotowe opinie biegłych sądowych są wyczerpujące, spójne i zupełne, sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę, które nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania, stąd też Sąd obdarzył je walorem wiarygodności i podzielił wnioski w nich zawarte.

W myśl art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Z kolei art. 445 § 1 kc, stanowi, iż w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w art. 445 § 1 kc ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia (por. wyr. SA w Białymstoku z 1.2.2005 r., III APa 9/04, OSA 2005, Nr 12, poz. 33; zob. także wyr. SN z 18.11.2004 r., I CK 219/04, L.). Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyr. SN z 28.9.2001 r., III CKN 427/00, niepubl.). Określając wysokość zadośćuczynienia, sąd powinien brać pod uwagę wszystkie okoliczności, które dotyczą rodzaju chronionego dobra, rozmiaru doznanej krzywdy, charakteru następstw naruszenia, stosunków majątkowych zobowiązanego, stopnia jego winy itp.

W myśl art. 322 kpc, jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Powyższy przepis umożliwia sądowi (tzw. ius moderandi) tj. uwzględnienie żądania pozwu, chociaż żądana przez powoda kwota nie jest możliwa do ścisłego udowodnienia.

W przedmiotowej sprawie Sąd ustalał czy zdarzenie drogowe z dnia 13.12.2016r. wywarło negatywny wpływ na sferę psychiczną powoda, bowiem ustalenie skutków zdarzenia pod względem ortopedycznym okazało się niemożliwe, ponieważ powód nie stawiał się na wezwanie biegłego celem wykonania badania (vide k. 112 akt), co uniemożliwiło przeprowadzenie dowodu w tym zakresie, choć jak wynika z załączonej do akt dokumentacji medycznej i zeznań świadka, powód wskutek zdarzenia z dnia 13.12.2016 r. doznał powierzchownych urazów ciała. Tym niemniej, zdaniem Sądu, nie ulega wątpliwości, iż powód wskutek zdarzenia z dnia 13.12.2016 r. doznał okresowego rozstroju psychicznego, a skutki tego zdarzenia wpływały negatywnie na codzienne funkcjonowanie psychiczne i fizyczne powoda przez okres niemal dwóch lat. Jednakże doznany uraz nie spowodował trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda pod względem psychicznym.

Zgodnie z treścią art. 361 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, iż z art. 361 § 1 kc wynika, że związek przyczynowy jest konieczną przesłanką powstania odpowiedzialności odszkodowawczej. Brak przyczynowości powoduje, że nawet zakwalifikowanie określonego zachowania, jako bezprawnego i zawinonego oraz ustalenie faktu poniesienia szkody nie może prowadzić do uznania odpowiedzialności za szkodę. Zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 kc wykazanie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym udowodnienie istnienia szkody polegającej na utracie korzyści i jej związku przyczynowego ze zdarzeniem sprawczym należy do poszkodowanego. Okoliczność czy strona wywiązała się ze swojego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne nie należy do materii objętej dyspozycją art. 6 kc, ale podlega ocenie na gruncie przepisów prawa procesowego, w tym odnoszącego się do inicjatywy dowodowej stron art. 232 kpc. Ciężar dowodu obciąża osobę, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne niezależnie od tego czy może ona przedstawić określone dowody. Nie jest bowiem wykluczona sytuacja, że na jednej stronie będzie spoczywał ciężar dowodu, a druga strona będzie zobowiązana dowód ten dostarczyć, co wprost wynika z art. 233 § 2 kpc (por. wyrok SN 2011-01-27 II PK 173/10 LEX nr 786376).

Na gruncie przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż powód w pełni wykazał, iż wskutek przedmiotowego zdarzenia doznał urazów, w związku z którymi zaszła konieczność poniesienia niezbędnych kosztów leczenia. W tych okolicznościach, przy jednoczesnej konstatacji, iż koszty poniesione przez powoda na zakup leków zostały udokumentowane fakturami (k. 23-25), Sąd uznał, iż w sposób oczywisty pozostają one w związku przyczynowo-skutkowym z zaistniałym zdarzeniem. W tych okolicznościach Sąd, uwzględniając powyższe, uznał poniesione przez powoda koszty w łącznej kwocie 389,77 zł, w całości za zasadne.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności, roszczenie powoda z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania, Sąd ocenił jako usprawiedliwione co do zasady, zważywszy na fakt, iż odniesiony rozstrój zdrowia psychicznego uniemożliwiał czasowo normalną egzystencję. Jednakże, zdaniem Sądu, żądana przez powoda kwota zadośćuczynienia określona na kwotę 5.000,00 zł jest wygórowana i nieadekwatna do odniesionych przez niego powierzchownych obrażeń ciała oraz faktu, iż nie odniósł uszczerbku na zdrowiu pod względem psychicznym. Tym niemniej zważywszy, iż powód w dniu 13.12.2016 r. brał udział w wypadku, która to okoliczność bezsprzecznie stanowiła dla powoda dolegliwości w sensie zarówno fizycznym, jak również psychicznym, a ponadto zdarzenie to czasowo uniemożliwiło powodowi, jako sportowcowi, wykonywanie aktywności fizycznej, Sąd uznał roszczenie powoda za zasadne do kwoty 1500zł.

W związku z powyższym, na podstawie wyżej wskazanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda Z. L. kwotę 1.889,77 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10.07.2019 r. do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł mając na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 09.01.2014r. w sprawie I A Ca 625/13, w którym stwierdził, iż w razie określenia wysokości odszkodowania według stanu rzeczy istniejącego w chwili wyrokowania, uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od tej daty.

W pozostałym zakresie, tj. ponad zasądzoną kwotę 1.889,77 zł, Sąd oddalił powództwo, jako niezasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 108 kpc, uwzględniając fakt, iż żądanie powoda zostało uwzględnione w 35%. Stąd też obie strony w odpowiednich wysokościach powinny partycypować w poniesionych kosztach procesu.